

Pasvalio Sąjūdys

LIETUVOS SAJŪDŽIO PASVALIO LAIKRAŠTIS

Nr. 21

1991 m.
gruodžio
7 d.

Kaina
20 kap.

ŠIANDIEN - LIETUVOS

SAJŪDŽIO RAJONO

KONFERENCIJA.

Televizijos forume A. Brazauskas A. Sniečkę pavadino "šviesios atminties žmogumi". Norėdamas įsitikinti, ar tai tik jo, ar LDD partijos požiūris, A. Sniečkaus veiklą paprašiau įvertinti šios partijos ideologą G. Kirkilą, apsilankiusį Joniškėlio žemės ūkio mokykloje. Jis atsakė panašiai, pridurdamas, kad jei vietoj A. Sniečkaus būtų buvęs kitas, būtų nužudyta dar daugiau lietuvių. Išcitu, kad už žudynes Lietuvoje atsakingas tas kitas, kuris, jei būtų buvęs vadu, irgi būtų žudęs. Bet jis nei buvo, nei žudė - Lietuvą plovė Sniečkaus parankiniai. Ir jei tarp lietuvių nebūtų išdavikų, sekretoriumi tikriausiai būtų tapęs rusas? Ar daug pasekėjų jis rastų Lietuvoje? Kas paskui jį citu? Deja, "pirmuoju" tapo lietuvis, padarus dvarininko sūnus. Gal todėl jį patikėjo ne tik idėjos broliai, bet ir nemažai naujolių. Jie dar nežinojo, kad šis

žmogus "viršys planus", tremiant į Sibirą, pasmerks savo brolių, išsižadės motinos. Taigi, tai tipiškas komunistas. Bet tuomet kyla logiškas klausimas: "Jei šį žmogų vadini "šviesios atminties žmogumi", kas esi pats?"

Tarybų šalyje susiklostė to-

Degradacijos lygis

kios tradicijos, kad dėl visų bėdų apkaltinami buvę vadai, kiti gi-tik "naivos avelės". Ar iš tikrųjų naivos? Pateiksiu pavyzdį iš mūsų mokyklos gyvenimo. Prieš porą metų mūsų Sąjūdžio grupė pasiūlė nutraukti ateizmo dėstymą. Reakcija buvo žaibiška. Sušauktaame posėdyje dalyvavo LKP rajono instruktorius J. Misevičius, posėdžiui vadovavo kolega Algirdas. Už savo "ereziją" buvome suminti tikrąja to žodžio prasme. Puolė beveik visi - ir su bilietais,

ir be jų, kiti tylėjo, todėl gynėmės tik keturiese. Nesu bailys, tačiau kai matai tris dešimtis ideologijos apkvaintų veidų, darosi nejauku.

-Tokio posėdžio dar nėra buvę, - pasakė kolega Julius, kuris technikumė dirba jau 25-eri metai.

- Neužmigau visą naktį... Iš kur žmonėse tiek pykčio? - kalbėjo kolega Vaclovas.

Esmė, matyt, vergiškame paklusnume užkariauti. O gal tai padlaižiavimo sindromas? Kaip ten bebūtų, "pasikinę" marksizmo-leninizmo doktriną, galime sutripti bet ką.

Kad komunizmas - tai banditizmas, pakeltas į valstybinį lygį, supratome tik dabar, ir tai - ne visi.

Rajone apsilankiusį AT deputatą, politikos apžvalgin-

inką Č. Juršėną, paklausiau: "Ar buvę ideologiniai vedliai turi moralinę teisę šiandien mus vėl kur nors vesti?". Jis atsakė sąžiningai: "Ne, neturi". Bet čia pat padarė įdomią išvadą: kadangi trūksta kadry, tai į laisvą Lietuvą mus turėtų vesti būtent jie - LDDP šviesuoliai. Išcitu, kad mes visi degradavę, todėl mums vadovauti tegali tik "proto, garbės ir sąžinės" palikuonys. Tokia išvada gražiai susišaukia su V. Jasiukaitytės straipsniu, išspausdintu "Švyturyje". Su kokia pajuoka ji kalba apie deputatus - ne komunistus, nesugebančius išsiplauti kojinių ir susišukuoti plaukų. Ko norėti - vidutinybės... Ir tik ji, gal dar B. Rupeika, A. Brazauskas - kelrodžiai švyturiai. Taip ir norisi paklausti: "Miela panele, apie kokią visuomenės ūkio sritį Jūs ką nors suprantate, kokį įstatymo projektą esate pa- (Nukelta į 4 psl.)

Lietuvos Sąjūdžio Seimo pareiškimas

Per 50 okupacijos ir aneksijos metų sovietiniai saugumo organai į savo veiklą įtraukė kai kuriuos Lietuvos gyventojus. Dalis jų pateko net į aukščiausias atkurtos Lietuvos Respublikos institucijas, partijas ir judėjimus.

Dėl asmenų, bendradarbiavusių su sovietiniu saugumu, praskiskverbimo į valstybines institucijas, visuomeninius judėjimus (ir Sąjūdį) bei partijas Lietuvos Sąjūdžio Seimas pareiškia:

- pritariame Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimui, kad KGB etatiniai darbuotojai ir informatoriai pasitrauktų iš atsakingų valstybinių pareigų;

- remiame Aukščiausiosios Tarybos Komisijos KGB veiklai tirti pasiūlymą anketuoti valstybės pareigūnus ir pedagogus apie bendradarbiavimą su Sovietų Sąjungos KGB. Raginame Sąjūdžio remtus deputatus balsuoti už šį pasiūlymą;

Lietuvos Sąjūdžio Seimas reikalauja, kad:

- iš visų partijų, politinių ir visuomeninių judėjimų vadovaujančių organų turi pasitraukti su KGB bendradarbiavę, o juo labiau - jam dirigavę asmenys. Būtų visiškai nenuoseklu ir neteisinga, jeigu atsisakymo būtų reikalaujama tik iš eilinių sovietinio saugumo apgautų ar suviliotų žmonių, ir liktų neliečiami buvę LKP vadovai, kuriems KGB buvo jų valdžios tiesioginis ramstis ir įrankis;

- tie asmenys, kurie prieš kylant Sąjūdžiui ar jau būdami Sąjūdžio struktūrose vykdė KGB užduotis arba savo iniciatyva bendradarbiavo su juo, nedelsdami patys iš Sąjūdžio struktūrų pasitrauktų. Jų neturi būti tarp Lietuvos Sąjūdžio 3-čiojo Suvažiavimo delegatų.

Vilnius,
1991 lapkričio 16

Posėdžio pirmininkai:

A. KUBILIUS,
A. VAIŠNORAS

Tebūnie tai ne kaltinimas, o tik informacija, bet akivaizdu, jog padėtis Lietuvos mokyklose reikalauja radikalių reformų.

Jau kuris laikas spauda, radijas, televizija su nerimu konstatuoja faktus, jog mokyklinis jaunimas ir pedagogai nedalyvauja patriotiniuose renginiuose, kai atidengiami paminklai, šventinami kryžiai, perlaidojami sovietinio teroro aukų palaikai. Menkai prisidėjo mokyklos ir tų tragiškų įvykių dienomis, kai reikėjo budėti prie mums svarbių objektų sostinėje ir kituose Lietuvos miestuose.

Visuomeniniu aktyvumu mokyklas jau gerokai lenkia kultūrinės bei medicininės įstaigos ir netgi darbininkų kolektyvai. Visa tai suprantama, nes mokykla perėjo sunkiausią dvasinio genocido kelią, patyrė daugiausia prievartos. Tai, kas darbo kolektyvams buvo tik nepageidaujamas priedas, mokyklai - duona kasdieninė. Ir šiandien belieka pripažinti, jog dešimtmečiais skiepytos komunistinės idėjos tapo ne vieno pedagogo dvasine nuostata, asmenybės savastimi.

Senieji vadovai, per visus tuos laisvėjimo metus buvę labai atsargūs ir basižvalgantys į visas puses, dabar gal jau norėtų pasikeisti iš esmės, bet psichologiškai nepajėgia peržengti barjero, skiriančio praeitį nuo dabarties ir ateities. Nepasakysi, jog lengva ir patogiu viešai propaguoti tai, ką dar ne taip seniai koneveikė ir persekiojė. Jie neturi jėgų dvasiškai atsiesti, bijo pasirodyti juokingi ir savo pasyvumu stabdo pažangos procesą mokyklose, sudaro sąlygas neveiklumui ir abejingumui tarpti. Kiek drąsiau jaučiasi tie, kurie jau pirmomis

Sajūdžio kilimo dienomis atvirai pasuko su Lietuva. Bet kiekgi tokių yra?

Vadovų pasyvumas ir abejingumas neatsitiktinai susilaukia daugumos mokytojų pritarimo. Kažkada gerokai pavargę nuo prievartinių renginių ir besaikės sovietinės politikos, pedagogai vis dar negali atsiilsėti ir atsidžiaugti galimybe nieko neveikti. Žmonių minios

dėl kolektyvų pasyvumo apšaukiami rėksniais ir skundikais. Tas mokyklinis nuotaikas, pasireiškiančias vos įžvelgiama ironija, dygia šypsena ar dviprasme replika, sunku užfiksuoti kokiuose nors dokumentuose, pastebėti trumpalaikės kontrolės metu. Bet visa tai egzistuoja, formuoja netinkamą viešąją nuomonę, nuodija atmosferą, persiduoda moks-

MOKYKLINĖS NUOTAIKOS

ATVIRAS LAIŠKAS KULTŪROS IR ŠVIETIMO
MINISTRUI GERB. D. KUOLIUI

traukia į mitingą ar paminklo atidarymo iškilmes, o mokytoja palaimingai maišo puodus ir pro langą abejingai stebi, kaip kieme būriuojasi, stumdomi ir kikeną mokyklinis jaunimas. Jei kas iš kolegų mėgina verstį gilesnę vagą jaunimo auklėjimo dirvonuose, tuoj pat įvertinamas kaip nenormalus, išsišokėlis, karjeristas. Garsiai nusistebėję

leiviams.

Mums visiems žinoma, jog mokyklose dar tenka naudotis pasenusiais vadovėliais, kad yra likę daug ideologinio šlamšto dalykinių kabinetų aplinkoje. Bet tai, ką atradau savo anūkės, Kauno "Aušros" vidurinės mokyklos VI b klasės mokinės, lietuvių kalbos sąsiuvinyje, vis tiek kelia nuostabą.

Paantraštėje data - 1991.09.10, o sakiniai tokie: "Leninas yra mūsų valstybės įkūrėjas. Ji yra pionierė. Jos brolis - komjaunuolis. Vilnius yra Tarybų Lietuvos sostinė. Lapkričio mėnesio septintą dieną švęsime Didžiosios spalio socialistinės revoliucijos metines. Lietuvos pionierių organizacija įkurta tūkstantis devyni šimtai dvidešimt trečiais metais gruodžio dvidešimtą dieną. Balandžio dvidešimt antra - Lenino gimimo diena..."

Akivaizdu, jog sakiniai ne mokinės sugalvoti. Nemanau, jog juos diktavo mokytoja. Tai tikriausiai pratimas iš vadovėlio ar iš padalomosios medžiagos. Bet kaip mokytoja nežvilgteli į tekstą! Tai jau daugiau negu paprastas aplaidumas. Nejaugi bus sugadinta dar viena karta, šiuo atveju jau postkomunistinė?

Mokyklose tai šen, tai ten plykstelė politinio pobūdžio konfliktų. Jų tirti atvyksta žmonės iš ministerijos. Kas jie? Kieno pusę gina?

Stebėjomės Gorbačiovu, kad jis "nepažįsta" savo pavaldinių. Nejaugi ir toliau teks stebėtis panašiais dalykais?

Visuomenė vis dar žiūri į mokyklas ir laukia. Bet ir kantrybė turi ribas.

Ministre, Jūsų biografija švari. Tad kodėl nesiimate ryžtingų veiksmų, kad Lietuvos mokyklos pagaliau pasuktų pažangos keliu?

Mokytoja pensininkė
Aldona LEONIENĖ
Subačius

Nuo redakcijos: šį straipsnį perspausdinome iš "Apžvalgos" laikraščio. Manome, kad toks pat laiškas galėjo būti parašytas ir iš mūsų rajono - padėtis labai panaši.

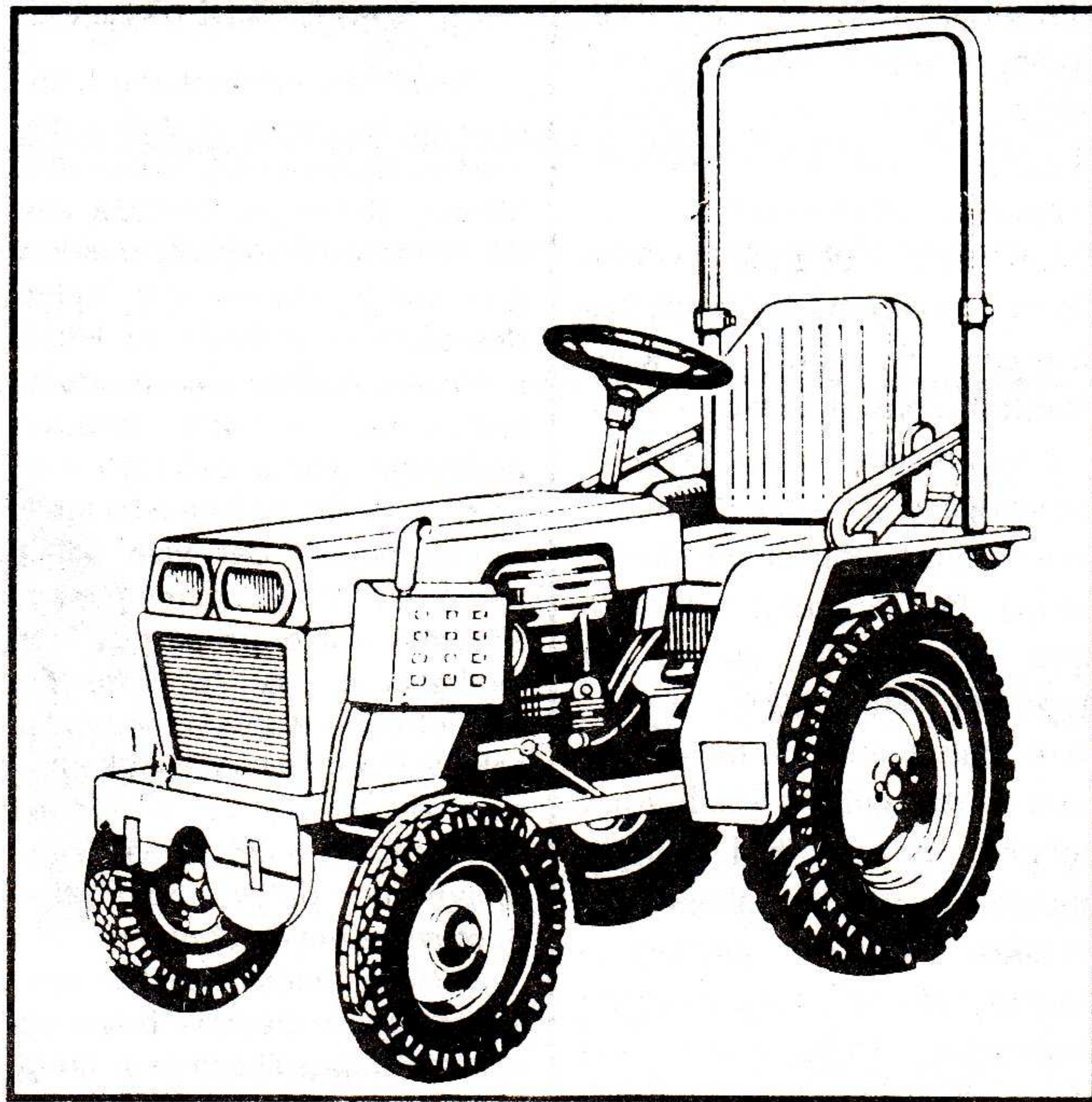
Ūkininkų ir besiruošiančių ūkininkauti dėmesiui!

Gal Jums reikia traktoriaus T-010?

Tai universalus, ratinis, mažagabaritinis traktorius, skirtas žemės ūkio darbams nedideliose ūkiuose, soduose, sodybiniuose sklypuose. Gamina jį S. Ordžonikidzės vardo Charkovo traktorių gamykla.

Taigi, jeigu Jūs pageidaujate įsigyti šį puikų traktorių, pirmiausia reikia kreiptis į Charkovo gamyklą ir jinai trokštamą prekę atsiųs Lietkoopsajungai.

Tada belieka susitarti su pastarąja, kad traktorių nuvežtų tiesiai į Jūsų, Jūsų tėvų ar pažįstamų

ūkį - ten, kur pageidauosite. Į Pasvalio parduotuvę atkeliaus tik popieriai, todėl kas nors

kitas į šį pirkinį pretenduoti negalės. Beje, jei esate kuklus, traktorių galite pirkti net ne savo

vardu. Ir nereikės nei gyvulių auginti, nei kvitų apie valstybei parduotą mėsą ar pieną medžioti (tegu tą daro mažiau apsukrūs).

Jei netikite, kad traktorių galima taip lengvai įsigyti, arba jei neaiški pati pirkimo procedūra, Jums patarti galėtų rajono valdytojas Vytautas Lalas.

Ūkininkaičiai ir ūkininkaitės! Nupirkę savo tėvams traktorių T-010, galėsite didžiuotis esą geri vaikai.

"Pasvalio Sajūdžio"
reklamos
agentūra

GOROD "KAPAI"

Gyvuliniuose vagonuose, nežmoniškais sąlygomis, be maisto ir vandens, tiesiog į nežinomybę vežė mūsų tremtinius. Dažnam jų paskutine gyvenimo stotimi buvo Rešotų lageris.

1958 metais į šias vietas ištrėmė ir mane. Jau buvau atlikęs bausmę Magadane, gavęs tremties ligi gyvos galvos (požizneno) ir "vilko bilieta", su teise gyventi tik viename kaimelyje. Jame gyveno mano mama ir brolis. Tėvas jau anksčiau mirė tremtyje. Ten, prie geležinkelio, nuo Rešotų į Tiličeto pusę, kiekviename kaime buvo kriminalistų lageriai. Kaliniai kirsdavo mišką, gabendavo jį prie geležinkelio, kraudavo vagonus. Pradėjau dirbti miškovežio vairuotoju. Vėliau, nežiūrint visų spec. komendanto draudimų, persikėliau į kaimelį Kedrovij. Jame daugiausia

gyveno karininkų šeimos, lagerio prižiūrėtojai ir keletas laisvai samdomų vairuotojų. Apsigyvenau standartiniame namelyje. Už sienos gyveno vyresnysis leitenantas Žora Zinovjev, dar kažkoks lagerio "dykaduonis" - didelis mėgėjas išgerti, ir puiki jo žmona Rita iš Vilniaus. Nors ir rusų tautybės moteris, bet puikiai kalbėjo lietuviškai ir didžiai susidraugavo su mano žmona, irgi tremtine.

Vežantiems mišką vairuotojams paskelbė konkursą. Kas iki mėnesio pabaigos išveš daugiausia miško, gaus naują automašiną. Stengėmės kaip paskutiniai bepročiai. Miegodavom tik 2-3 valandas. Nežinau, galbūt lėmė lietuviškas užsispyrimas ar dar kas nors, bet konkursą laimėjau. Gavau naują mašiną ir naują priekabą.

Besiruošiant važiuoti į naktinę pamainą, atėjo pats lagerių viršininkas, lydintas kelių viršininkų. Pareiškė norą pasivažinėti su nauja mašina ir, žinoma, "apiplauti" tokią rimtą pergalę. Sustojome kaimelyje, kuris vadinosi 18-tas - kito vardo neturėjo. Mašinoj, atsikišę butelį degtinės, paprašė stiklinės. Gėrė "rusiškai" - po pilną.

Trijų lagerių viršininkas, majoras Pavel Asačov Artiomovič kelių viršininko Girdekino paprašė papasakoti, kaip jis buvęs lagerio viršininku kaimelyje, žmonių pramintame gorod "Kapai".

- Ėjo 41-ieji, - pradėjo Girdekinas. - Kaip ir dera čekistui, lagerį aptvėriau baslių tvora, ištempiau vielas, pastačiau "viškas". Vieną dieną po pietų atvežė "tėvynės išdavikus" iš Lietuvos. Ką daryti - nėra nei pastato, nei pastogės?

Surinkau iš kaimo visus

kastuvus, atidaviau jiems ir įsakiau: "Kapai, suki! Jesli chot odin do temna ostanetsia na verchu - budet zatrielen". Kapai - rusiškai reiškia "kask" (jis truputį mokėjo lietuviškai - A. S.), o lietuviškai - kladbišči. Eto ja im ustroil na druguju zymu. Vsch do jedynogo umertvil".

Kruvinasis čekistas kaisiojo man kumščius panosėn, kad aš geriau įsiminčiau ir saviems papasakočiau, jog nevalia eiti prieš komunistų valdžią, nes ši valdžia kiek teisinga, tiek ir negailestinga. Ir kad visiems mums bus tas pat, kas ir aniem buvo. Ir nors žodžių kapai ir kapai reikšmė ne ta pati, tik skamba jie panašiai, kai Tavo tėvynainiai Sibire ieškos savo artimųjų kapų ir negalės surasti, pasakyk, kad jie užkasti kaimelyje "Zavodskaja", dar vadinamu gorod "Kapai".

Albinas SENELIS
Mikoliškis

Degradacijos lygis

(Atkelta iš 1 psl.)

teikusi? Ir nesvarbu, kad Jūs neturite "to" bilieta, kad žegnojatės prieš altorių (kai Jus filmuoja), kalbate apie meilę ir sąžinę. Gana demagogijos!"

Mes visi sėdime šėtoniškoje baloje ir naiviai tikime, kad ranką išties buvę murkdytojai. Su koku patosu žurnalistė Regina aprašė steigiamąjį LAF-o suvažiavimą. Pati ėmėsi jį kurti rajone. Tada buvau Vilniuje, girdėjau beveik visas šnekas. Kaspervizija transliavo! Pirmaisiais smuikais grojo V. Petkevičius, K. Prunskienė, K. Antanavičius. Klausiausi ir darėsi gėda. Iki kokio degradacijos lygio nusiritama - dėl pažeistų asmeninių ambicijų, nepatenkintų įgeidžių. Argi tokiems rūpi Lietuva?

Kai per Lietuvą nusirito LAF-o steigimo mitingai, į Tauragę, Šiaulius, Panevėžį važinėjo ir kai kurie mūsų mokyklos mokytojai. Kad sudarytų įvaizdį, jog susirinko labai daug vietinių, trokštančių komunistinės ateities. Nepasisėkė...

Prasidėjo privatizacija. Pasakykite, kiek ramaus, dalykiško paaiškinimo, patarimo rasime "Respublikos", "Tiesos", "Valstiečių" laikraščiuose. Tik pajuoka, pašaipą, gąsdinimai. Fenomenu šiose srityse turbūt yra "Respublika". Prisiminkime: žuvusieji už Lietuvos laisvę po mirties buvo apdovanoti Vyčio Kryžiaus ordinais. V. Tomkus, šį faktą komentuodamas savo laikraštyje, irgi "pripiešė" įvairiausių medalių - "Uoka-Kuoka", "Landsbergis-muzikantas" ir t. t. Pamąstykite, ką turėtų jausti žuvusiojo motina, sužadėtinė, kai taip niekinamas Lietuvos gynėjų atminimas. Kai rinkome deputatus į SSRS Aukščiausiąją Tarybą, komunistai kalbėjo: "Nebalsuokite už V. Tomkų - tai pienburnis, kuris moka tik dergti". Nepaklausėme, o pasirodo, jie buvo teisūs - pažino savo idėjos brolių... Nuvažiuokime į kaimą, į

tautinio atgimimo lopšį - gal čia atgają rasime? Kažin... Tiek daug pavargusių, viskam abejingų, praradusių sveikatą fermose, dirbtuvėse, paskandinusių ją degtinėje veidų. Dažnai pasikalbu su jaunystės draugais. Ne vienas su nesuprantamu pasididžiavimu sako: "Nėra tos dienos, kad ko nors nepavogčiau", arba: "Jau antras mėnuo varau (suprask, geriau) be išieginų!" Kalbos apie privatizaciją geriau nė nepradėt. "Nekvailiok, - sako, - man dabar niekas nerūpi, o tada - reikės galvą sukti. Ir vogti nebebus iš ko". Kai naikino baudžiamą, buvo paplitęs toks posakis: "Kad ir patvory - svarbu padvary". Tai jau - vergo sindromas... Deja, jis jaugo ir į mūsų kraują. Teisūs buvo romėnai sakdami: "Kad vergas bučiuoja grandines - ne jo nuopuolis, tai - tautos nelaimė". Lietuvą vadina Marijos žeme. Pasižymime nuolankaus, švelnaus, susitaikėliško charakterio bruožais. Tačiau pagalvokime - juk tai ir mirštančios tautos bruožai. 1917 metais Sovietų Sąjungos teritorijoje buvo 198-ios tautos ir tautelės. Dabar beliko - 102... Kada mūsų eilė? SSRS komunistai per savo (dar nebaigtą!) egzistenciją nužudė 66,3 mln. žmonių. Šiandien siūloma to neįvardinti, užmiršti. Prieš atsakydami pasmerkti savo žudikus, turime suvokti, kad esame maža tauta ir galbūt neilgai teks laukti naujo "išvauduotojo". Ar pamačius, kad jų pirmtakai išlindo sausi, neatsirias naujų kvilingų, kurie, apsiginklavę nauja ideologija, už keturiasdešimt rublių, markių ar zlotų eis žudyti savo brolio, kaimyno ar šiaip žmogaus?

Pagarbos verta tik ta tauta, kuri garbingai išlaiko istorijos egzaminus, yra vieninga ir dvasinga. Šie bruožai padėjo išlikti žydų tautai. Kas padės mums?

Stepas RIMKUS

Joniškėlio Žemės ūkio mokykla

AR EGZISTUOJA PASVALYJE BERMUDŲ TRIKAMPIS?

(ARBA RANKA RANKĄ PLAUNA)

Visuotinio parduotuvių tuštėjimo metu mėsos ir dešrų produktais lepinami irgi nebuvome. Mieste, atstovėjęs nemažą eilę, dar šio to nusipirksi. Žymiai blogiau kaime, kur mėsa ir "keletą dešrelių" veža viena-du kartus per savaitę. Kad šių produktų pertekliaus niekada nebuvo, geriausiai galėtų paliudyti moterys, nes joms dažniausiai tenka stovėti eilėse. Bet visai kitaip pirmą šių metų pusmetį manė Pasvalio rajkoopsajungos pirmininkas J. Tikuišis ir jo pavaduotojas A. Kamarauskas, atsakę iš Panevėžio mėsos kombinato paimti rajonui skirtas 64 tonas mėsos ir 26 tonas dešrų. Matyt, jie patys mėsą parduotuvėse perka labai retai.

Pasvalio miesto Tarybos sesijoje šiems asmenims buvo pareikštas nepasitikėjimas ir kreiptasi į rajono Valdybą bei Tarybą, prašant atleisti juos iš pareigų kaip susikompromitavusius ir nesugebančius ar nenorinčius tinkamai organizuoti prekybos.

Artėjant žymiajai neeilinei rajono Tarybos sesijai, nutarėme užsukti į Prekybinės bazės sandėlius. Tiesą pasakius, ką nors blogo rasti nesitikėjome. Juk prieš artėjančią reviziją ar svarstymą visi pasitempia, apsisvalo, susitvarko. Rajkoopsajungos vadovams tai, matyt, nebūdinga. Prieš pat sesiją policija užantspaudavo trikotažo sandėlį, nes dalis prekių (daugiau kaip už pusantro tūkstančio rublių) buvo parduotos, nespėję pasiekti parduotuvių. Miesto Tarybos kontrolierių grupė patikrino alkoholinių gėrimų sandėlį. Nustebino gausus asortimentas - rasta net keturiolika rūšių alkoholinių gėrimų. Prisipažinsiu, kai kurių iš jų aš nebuvau nei matęs, nei ragavęs. Pavaikščioję po sandėlį, radome įdomių dalykų. Viename kampe paslėpta dėžė su kruopščiai sukomplektuotu rinkiniu: degtinė "Ambasadorius", "Lituanika", "Dar po vieną", konjakas "Baltas gandrai" ir t. t. ir t. t. Matyt, užsakovas vėlavo. Tų užsakovų būta ir daugiau, nes įvairiose sandėlio vietose rasta 90 butelių šampano, 30 butelių konjako "Baltas gandrai", kitų gėrybių. Nustebino ir sandėlio raštinėje dirbusių dviejų moterų apetitas. Jų krepšiuose, paslėptuose už užuolaidų, radome

dvidešimt butelių degtinės "Dar po vieną".

Pagalčiau atėjo sesijos diena. Ponas Tikuišis ilgai ir kantriai aiškino, kaip Rajkoopsajungos vadovai stengiasi mūsų labui. Jis žadėjo (gal kelioliktą kartą), kad padėtis pagerės. O rajono Taryboje dar yra, kas juo tiki. Šis "tikėjimas" dar labiau sustiprėjo po pono valdytojo kalbos. Policijos ir miesto Tarybos pastangas, kurių dėka rasti dideli prekybos taisyklių pažeidimai, jis įvertino kaip (cituoju) "knisnėjimąsi ir trukdymą žmonėms dirbti". Šie pono valdytojo žodžiai mane ir ne tik mane tiesiog sukretė. Aš tada pagalvojau: arba žmogus nesupranta, kas darosi, arba ta netvarka prekyboje yra suinteresuotas. Deja, pasitvirtino antrasis variantas. Ponas Lalas, apeidamas visas prekybos taisykles, nusipirko ir nugabeno į Akmenę traktorių T-0100, pavadinęs jį motobloku. Kaip jis pats sakė - tėvams, kad jį geru vaiku užaugino. Na, o popierius tam sandėriui sutvarkė ir į statybinių medžiagų parduotuvę pristatė pats ponas Tikuišis. Sesijoje kalbėjęs Lietkoopsajungos pavaduotojas, matyt, sumaišė temą. Gal jis galvojo, kad Rajkoopsajungai apdovanojimą už gerą darbą ruošiamasi įteikti, nes savo kalboje kiek galėdamas gyrė ir gynė jos vadovus. Tik baigdamas pridūrė, kad Lietuvos žmonėms plaukai ant galvos atsistos, kai sužinos, kiek prekių bus kitais metais. O aš priminsiu, kad yra nustatyta faktų, jog už norimą įsigyti įrangą Lietkoopsajungos vadovams buvo vežamas importinių baldų komplektas.

Taigi, gerbiami Pasvalio miesto ir rajono gyventojai, pagalvokite ir spręskite patys - ar tarp šių žmonių egzistuoja užburtas Bermudų trikampis, kuriame vis kas nors dingsta. Rajono Tarybos deputatai - daugiausia ūkių vadovai šio trikampio egzistavimu nepatikėjo. O kaip manote Jūs? Aš manau, kad paprastiems pirkėjams, jei jie žinotų, kaip prekės "perkošiamos" bazės sandėliuose ir parduotuvėse, ne tik plaukai ant galvos atsistotų, bet ir gyvplaukiai kitose kūno vietose.

Antanas MATULAS
Pasvalio miesto Tarybos
pirmininkas, Sąlūdžio
rajono Tarybos narys

Mūsų adresas: 5250, Pasvalys, Biržų g. 43, Z. Magelinskienė.
Redakcinė kolegija: S. Butkus, S. Rimkus, G. Urbaitė, L. Šimoliūnas, A. Matulas.

Leidėjas LPS Pasvalio Taryba. Ofsetinė spauda. Apimtis 0,5 sp.l.
Tiražas 300. Užs. Nr. 5432. SL 368.
Spausdino Panevėžio "Varsos" spaustuvė.

L. e. redaktoriaus pareigas Steponas Rimkus